

kende; men een Ting er i hvert Fald klar, at Prisfaldet for Landbrugets Vedkommende er kommet saaledes, at Kornet i Aar kun koster det halve af, hvad det kostede i Fjor, Smørret er gaaet ned med 35—40 pCt. og Flæsket med 30 pCt. fra i Fjor, og Kartofler og den Slags Ting koster ikke nær det halve af, hvad det kostede i Fjor og har kostet før. Og saa er der tillige den Ting, at Prisen paa Kreaturer, der sælges til Slagtning, er gaaet meget langt ned, de koster nu kun det halve af, hvad de har kostet de senere Aar. Grunden til dette Prisfald er hovedsagelig, men dog ikke alene, Kronens Stigning. Der er andre Forhold, som har spillet ind og gjort, at Prisfaldet er blevet saa meget større hos Landboerne, end Kronens Stigning begrundes. Derfor vil jeg gerne sige, at naar man taler om, at Prisfaldet er ikke kommet paa Fødevarer, og at da Danmark er et Landbrugland, burde man have billige Fødemidler, saa er det i alt Fald ikke Landbrugernes Skyld, for de maa tage Prisfaldet, naar det kommer, fordi de kun er afhængige af Verdensmarkedets Priser og selvfølgelig ikke kan være med til at holde noget kunstigt oppe.

Jeg sagde, at Landbruget staar foran en Krise, og jeg tror, at det Sted, denne først kommer, er i Vestjylland, fordi der der er andre Forhold, der spiller ind, end netop Kronestigningen. Dér driver man, som det er ærede Medlemmer bekendt, stor Kvægfedning med Eksport til Tyskland for Øje. De ærede Medlemmer Hr. Brorsen og Hr. Vanggaard har talt om dette, og jeg skal ogsaa pege paa dette Forhold, for at der muligvis kunde ske en Ændring til det bedre. De Steder, hvor Produktionen er baseret paa Kreaturfedning, Studedefning, har man i Sommer haft store Tab, da Kreaturerne ikke en Gang har kostet det samme i Efteraaret som det, de blev indkøbt til i Foraaret. Ikke alene har man ikke faaet noget for Græsningen i Sommer, men man har maattet sætte Penge til paa hvert Kreatur, man er kommet af med. Saa kunde man sige, at man kunde jo slaa om og anlægge Driften paa en anden Maade og komme mere ind paa Kohold og Svinehold. Men det er ikke saa nemt at ordne det om paa en Stud, man er ikke indrettet paa det, og det kan ikke ske paa en Gang, selv om der selvfølgelig er en Tendens til at gaa bort fra Kreaturfedningen, fordi den i de senere Aar har vist sig ikke at være saa rentabel.

Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvad man har foretaget overfor Tyskland for at faa Tolden nedsat

paa saavel Kreaturer som Heste. Har man overhovedet foretaget sig noget virkeligt? Og der er mange, som med mig retter det Spørgsmaal til Ministeriet, hvor længe det skal vare, inden der gøres noget alvorligt, hvor længe vi skal blive ved med at finde os i, at Landet oversvømmes med alle mulige Varer fra forskellige Sider, uden, at man foretager sig noget virkeligt fra Danmarks Side overfor Tyskland i dette Forhold. Man lægger alle mulige Hindringer i Vejen for os, og jeg synes, at man staar saa godt i det Forhold overfor Tyskland, hvorfra vi indfører for mange, mange flere Millioner Kroner Varer, end vi udfører dertil, at det maa kunne ikke alene siges, men ogsaa vises i Gerning, at hvis vi skal blive ved med at aftage alle de Varer, maa Tyskland ogsaa aftage vore, lige for lige.

Jeg spørger, om der skal gaa saa lang Tid, at vort bærende Erhverv paa den Maade lægges øde, jeg spørger, hvor mange der skal gaa fallit eller gaa til Grunde, inden man tænker paa at gøre noget. Skal det være saaledes, at Landbruget i de Egne deroppe først skal ruineres? I de fire Aar, Vestre sad ved Styret og havde Regeringen, blev det stadig fra Socialdemokratiets Side sagt, at det var en evneløs Regering, vi havde, den foretog ikke noget. Jeg ved ikke, om det er blevet bedre nu. Jeg synes, at nu er Tiden inde til at vise, at man har Evne og Kræfter til at gøre noget, saaledes at det kan ses ud over Landet, at de Løfter, man har givet, vil man holde. Overfor Industrien er der ikke foretaget noget, overfor Landbruget heller ikke. Jeg ved ikke, om det er, fordi man ikke vil, eller fordi man ikke kan, men i hvert Fald synes jeg, at der maa gribes ind og gøres noget, saaledes at man virkelig kan se ude i Landet, at der er en Villie til at komme til Hjælp i det Forhold.

Vi faar her til Landet en Mængde udenlandske Heste, der kommer ganske frit herind. Ingen gør noget ved det, vi kan blot ikke komme af med vore. Jeg synes, at naar der lægges saa stærk Told paa fra Tysklands Side, maa man svare med Modforanstaltninger. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Vanggaard i, at det skal man selvfølgelig ikke vige tilbage for. Men man har jo her i Danmark, ogsaa fra ansvarlig Side indenfor de forskellige Partier, raabt saa højt op om, at vi er et Frihandelsland, og vi vil selvfølgelig ikke lægge om paa det Punkt; og naar det bliver sagt tilstrækkelig tydeligt og stadig bliver gentaget, ved man jo, at der sker ingenting, saa kan man godt uden videre fra Tysklands Side blive ved at lægge Told